Justitieutskottets betänkande

1978/79: 15

med anledning av propositionen 1978/79: 62 om ändring i lagen (1974: 203) om kriminalvård i anstalt, m. m. jämte motioner

Propositionen m. m.

I propositionen 1978/79: 62 har regeringen (justitiedepartementet) efter hörande av lagrådet föreslagit riksdagen att anta i propositionen framlagda förslag till

1. lag om ändring i lagen (1974: 203) om kriminalvård i anstalt,

2. lag om ändring i lagen (1976: 371) om behandlingen av häktade och anhållna m. fl.

Rörande propositionens huvudsakliga innehåll hänvisar utskottet till vad utskottet anför på främst s. 10 och s. 16—17.

I samband med propositionen behandlar utskottet de med anledning av propositionen väckta motionerna 1978/79: 164 av Gunilla André (c) och Anne-Marie Gustafsson (c), 1978/79: 165 av Lars Werner m. fl. (vpk) och 1978/79: 166 av Håkan Winberg m. fl. (m) samt den under den allmänna motionstiden under 1977/78 års riksmöte väckta motionen 1977/78: 993 av Lars Schött m. fl. (m). Motionsyrkandena redovisas nedan på s. 7—8.

De vid propositionen fogade lagförslagen är av följande lydelse.

1 Förslag till
Lag om ändring i lagen (1974: 203) om kriminalvård i anstalt

Härigenom föreskrivs i fråga om lagen (1974: 203) om kriminalvård i anstalt

dels att 7 och 32 §§ skall ha nedan angivna lydelse,

dels att i lagen skall införas fyra nya paragrafer, 52 a–52 d §§, av nedan angivna lydelse.

Nuvarande lydelse	*Föreslagen lydelse*
7 §	
Vid fördelning av de intagna mellan öppna och slutna anstalter iakttages följande.	
Intagen bör placeras i öppen anstalt, om icke annan placering är påkallad med hänsyn till föreliggande fara för att han avviker eller eljest av säkerhetsskäl eller med hänsyn till att möjlighet bör beredas honom till sådant arbete eller sådan undervisning, utbildning eller särskild behandling som icke lämpligen kan anordnas i öppen anstalt.	
Den som dömts till fängelse i lägst två år eller till internering med en minsta tid av två år eller mer skall placeras i sluten anstalt, om det med hänsyn till att han saknar fast anknytning till riket eller eljest kan befaras att han är särskilt benägen att avvika och fortsätta en brottslig verksamhet, *vilken på grund av omfattning och inriktning är* av särskilt allvarlig karaktär. Vad som sagts nu gäller dock ej om annan placering kräves för en ändamålsenlig förberedelse av förestående frigivning eller överföring till vård utom anstalt eller eljest synnerliga skäl föreligger för placering i öppen anstalt.	Den som dömts till fängelse i lägst två år eller till internering med en minsta tid av två år eller mer skall placeras i sluten anstalt, om det med hänsyn till att han saknar fast anknytning till riket *eller till arten av hans brottslighet* eller eljest kan befaras att han är särskilt benägen att avvika och fortsätta en brottslig verksamhet av särskilt allvarlig karaktär. Vad som sagts nu gäller dock ej om annan placering kräves för en ändamålsenlig förberedelse av förestående frigivning eller överföring till vård utom anstalt eller eljest synnerliga skäl föreligger för placering i öppen anstalt.
32 §	
För att underlätta anpassningen i samhället kan intagen beviljas tillstånd att lämna anstalten för viss kort tid (korttidspermission), om ej avsevärd fara för missbruk föreligger. Korttidspermission får också ges, om annan särskild anledning föreligger därtill.	För att underlätta anpassningen i samhället kan intagen beviljas tillstånd att lämna anstalten för viss kort tid (korttidspermisson), om ej *påtaglig fara för fortsatt brottslig verksamhet eller* avsevärd fara för *annat* missbruk föreligger. Korttidspermission får också ges, om annan särskild anledning föreligger därtill.

Nuvarande lydelse *Föreslagen lydelse*

Intagen som avses i 7 § tredje stycket och på skäl som där anges är placerad i sluten anstalt får beviljas korttidspermission endast om synnerliga skäl föreligger därtill.

För korttidspermission får ställas de villkor som kan anses erforderliga beträffande vistelseort, anmälningsskyldighet eller annat. Är noggrann tillsyn behövlig, kan föreskrivas att den intagne under permissionen skall vara ställd under bevakning.

52 a §

Om det inte är uppenbart obehövligt, skall den som intages i kriminalvårdsanstalt vid ankomsten till anstalten kroppsvisiteras för eftersökande av föremål som han enligt vad som följer av denna lag ej får inneha.

I övrigt får intagen kroppsvisiteras för eftersökande av föremål som nyss sagts endast när

1. anledning förekommer att sådant föremål skall anträffas på honom;

2. det sker i anslutning till större undersökning som av säkerhetsskäl görs av utrymmen inom anstalten och den intagne har eller har haft särskild anknytning till utrymme som berörs av undersökningen,

3. den intagne skall mottaga eller har haft obevakat besök, eller

4. den intagne efter vistelse utanför anstalten kommer åter till denna.

Vad som har sagts i andra stycket utgör ej hinder mot att i annat fall företages sådan ytlig kroppsvisitation som bedömes nödvändig av säkerhetsskäl och som endast avser eftersökande av vapen eller annat farligt föremål.

52 b §

Intagen får kroppsbesiktigas när anledning förekommer att föremål som han enligt vad som följer av denna lag ej får inneha skall anträffas på honom.

Den som är intagen i sluten anstalt får kroppsbesiktigas även i fall som avses i 52 a § andra stycket 2–4, om det är oundgängligen på-

Nuvarande lydelse *Föreslagen lydelse*

kallat av hänsyn till ordningen och säkerheten i anstalten. Närmare föreskrifter härom meddelas av regeringen eller myndighet som regeringen bestämmer.

52 c §

Kroppsvisitation eller kroppsbesiktning får inte göras mer ingående än vad ändamålet med åtgärden kräver. All den hänsyn som omständigheterna medger skall iakttagas. Om möjligt skall vittne närvara.

Annan kroppsvisitation än som avses i 52 a § tredje stycket eller kroppsbesiktning får, när åtgärden gäller kvinna, ej verkställas eller bevittnas av annan än kvinna, läkare eller legitimerad sjuksköterska.

Föremål, som anträffas vid kroppsvisitation eller kroppsbesiktning och som intagen enligt vad som följer av denna lag ej får inneha, skall omhändertagas och förvaras för hans räkning, såvitt ej annat är särskilt föreskrivet.

52 d §

Intagen som kan misstänkas vara påverkad av narkotika får föreläggas att lämna urinprov.

Den som är intagen i anstalt, i vilken företrädesvis placeras intagna som icke eller i endast ringa mån har tagit befattning med narkotika, får föreläggas att lämna urinprov, även om han ej misstänkes vara påverkad av narkotika.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 1979.

2 Förslag till
Lag om ändring i lagen (1976: 371) om behandlingen av häktade och anhållna m. fl.

Härigenom föreskrivs i fråga om lagen (1976: 371) om behandlingen av häktade och anhållna m. fl.

dels att 2 § skall ha nedan angivna lydelse,

dels att i lagen skall införas två nya paragrafer, 2 a och 2 b §§, av nedan angivna lydelse.

Nuvarande lydelse	*Föreslagen lydelse*
	2 §
Häktad skall senast vid ankomsten till förvaringslokalen *visiteras. Därvid skall iakttagas all den hänsyn som omständigheterna medger. Om möjligt skall vittne närvara.*	*Om det inte är uppenbart obehövligt,* skall *häktad* senast vid ankomsten till förvaringslokalen *kroppsvisiteras för eftersökande av föremål som han enligt vad som följer av denna lag ej får inneha.*
Föremål som häktad ej får inneha enligt denna lag eller bestämmelse som har meddelats med stöd av lagen skall omhändertagas och förvaras för hans räkning.	*I övrigt får häktad kroppsvisiteras för eftersökande av föremål som nyss sagts endast när*
	1. anledning förekommer att sådant föremål skall anträffas på honom,
	2. det sker i anslutning till större undersökning som av säkerhetsskäl görs av utrymmen inom förvaringslokalen och den häktade har eller har haft särskild anknytning till utrymme som berörs av undersökningen,
	3. den häktade skall mottaga eller har haft obevakat besök, eller
	4. den häktade efter vistelse utanför förvaringslokalen kommer åter till denna.
	Vad som har sagts i andra stycket utgör ej hinder mot att i annat fall företages sådan ytlig kroppsvisitation som bedömes nödvändig av säkerhetsskäl och som endast avser eftersökande av vapen eller annat farligt föremål.
	2 a §
	Häktad får kroppsbesiktigas när anledning förekommer att föremål som han enligt vad som följer av denna lag ej får inneha skall anträffas på honom.

Nuvarande lydelse	*Föreslagen lydelse*
	Om det är oundgängligen påkallat av hänsyn till ordningen och säkerheten inom förvaringslokalen, får häktad kroppsbesiktigas även i fall som avses i 2 § andra stycket 2–4.
	2 b §
	Kroppsvisitation eller kroppsbesiktning får inte göras mer ingående än vad ändamålet med åtgärden kräver. All den hänsyn som omständigheterna medger skall iakttagas. Om möjligt skall vittne närvara.
	Annan kroppsvisitation än som avses i 2 § tredje stycket eller kroppsbesiktning får, när åtgärden gäller kvinna, ej verkställas eller bevittnas av annan än kvinna, läkare eller legitimerad sjuksköterska.
	Föremål, som anträffas vid kroppsvisitation eller kroppsbesiktning och som häktad enligt vad som följer av denna lag ej får inneha, skall omhändertagas och förvaras för hans räkning, såvitt ej annat är särskilt föreskrivet.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 1979.

Motionerna

I motionen 1977/78: 993 av Lars Schött m. fl. (m) yrkas att riksdagen skall uttala att reglerna om underrättelse från kriminalvården till polismyndighet om permission från kriminalvårdsanstalt även skall avse den som dömts till fängelse på viss längre tid.

I motionen 1978/79: 164 av Gunilla André (c) och Anne-Marie Gustafsson (c) yrkas

1. att riksdagen antar det genom propositionen framlagda förslaget till lag om ändring i lagen (1974: 203) om kriminalvård i anstalt med den ändringen att 7 och 32 §§ erhåller följande som *Motionärernas förslag* betecknade lydelse.

Regeringens förslag	*Motionärernas förslag*
7 §	
Vid fördelning av de intagna mellan öppna och slutna anstalter iakttages följande. Intagen bör placeras i öppen anstalt, om icke annan placering är påkallad med hänsyn till föreliggande fara för att han avviker eller eljest av säkerhetsskäl eller med hänsyn till att möjlighet bör beredas honom till sådant arbete eller sådan undervisning, utbildning eller särskild behandling som icke lämpligen kan anordnas i öppen anstalt.	
Den som dömts till fängelse i lägst två år eller till internering med en minsta tid av två år eller mer skall placeras i sluten anstalt, om det med hänsyn till att han saknar fast anknytning till riket eller till arten av hans brottslighet eller eljest kan befaras att han är särskilt benägen att avvika och fortsätta en brottslig verksamhet av *särskilt* allvarlig karaktär. Vad som sagts nu gäller dock ej om annan placering kräves för en ändamålsenlig förberedelse av förestående frigivning eller överföring till vård utom anstalt eller eljest synnerliga skäl föreligger för placering i öppen anstalt.	Den som dömts till fängelse i lägst två år eller till internering med en minsta tid av två år eller mer skall placeras i sluten anstalt, om det med hänsyn till att han saknar fast anknytning till riket eller till arten av hans brottslighet eller eljest kan befaras att han är särskilt benägen att avvika och fortsätta en brottslig verksamhet av allvarlig karaktär. Vad som sagts nu gäller dock ej om annan placering kräves för en ändamålsenlig förberedelse av förestående frigivning eller överföring till vård utom anstalt eller eljest synnerliga skäl föreligger för placering i öppen anstalt.
32 §	
För att underlätta anpassningen i samhället kan intagen beviljas tillstånd att lämna anstalten för viss kort tid (korttidspermission), om ej *påtaglig* fara för fortsatt brottslig verksamhet eller avsevärd fara för annat missbruk föreligger. Korttidspermission får också ges,	För att underlätta anpassningen i samhället kan intagen beviljas tillstånd att lämna anstalten för viss kort tid (korttidspermission), om ej fara för fortsatt brottslig verksamhet eller avsevärd fara för annat missbruk föreligger. Korttidspermission får också ges, om

Nuvarande lydelse	*Föreslagen lydelse*
om annan särskild anledning föreligger därtill.	annan särskild anledning föreligger därtill.

Intagen som avses i 7 § tredje stycket och på skäl som där anges är placerad i sluten anstalt får beviljas korttidspermission endast om synnerliga skäl föreligger därtill.

För korttidspermission får ställas de villkor som kan anses erforderliga beträffande vistelseort, anmälningsskyldighet eller annat. Är noggrann tillsyn behövlig, kan föreskrivas att den intagne under permissionen skall vara ställd under bevakning.

2. att 7 § lagen (1974: 203) om kriminalvård i anstalt dessutom ändras på sådant sätt som föreslås i motionen. Motionsönskemålet innebär att paragrafens tredje stycke skall kunna tillämpas på alla som dömts för grovt narkotikabrott.

I motionen 1978/79: 165 av Lars Werner m. fl. (vpk) yrkas

1. att riksdagen avslår de genom propositionen framlagda förslagen till ändring av 7 och 32 §§ lagen (1974: 203) om kriminalvård i anstalt,

2. att riksdagen skall uttala att systemet med lokalanstalter snarast måste byggas ut, parallellt med att kriminalvården ges betydande personella resurser, för att möjliggöra ett meningsfullt samarbete mellan anstaltsvård och frivård i syfte att åstadkomma meningsfulla rehabiliteringsprogram,

3. att riksdagen skall uttala att de möjligheter som finns i nu gällande lagstiftning om inskränkning i permissioner, liksom de i propositionen föreslagna bestämmelserna om kroppsvisitation och kroppsbesiktning, måste användas med stor restriktivitet,

4. att riksdagen skall uttala att FFCO, som representanter för de intagna, bör ges möjligheter att fortlöpande informera sig om tillämpningen vid respektive anstalter av lagen om kriminalvård i anstalt och de tillämpningsföreskrifter som utfärdas på grundval av denna.

I motionen 1978/79: 166 av Håkan Winberg m. fl. (m) yrkas att ordet "påtaglig" skall utgå i den föreslagna lydelsen av 32 § lagen om kriminalvård i anstalt (yrkande 1) samt att riksdagen skall uttala att 35 § anvisningscirkuläret bör överses i enlighet med i motionen angivna linjer (yrkande 2).

Sistnämnda yrkande syftar till att åstadkomma bättre samarbete mellan kriminalvården och polisen när det gäller permissionsfrågor.

Utskottet

Permissionsregler i kriminalvårdslagen

I propositionen förslås bl. a. ändringar i bestämmelserna i lagen (1974: 203) om kriminalvård i anstalt (KvaL) om regelbunden permis-

sion från kriminalvårdens anstalter. Sålunda markeras möjligheten att vägra permission vid risk för att den intagne gör sig skyldig till fortsatt brottslighet. Vidare föreslås en utvidgning av kretsen intagna, för vilka med hänsyn till deras flyktbenägenhet gäller särskilt restriktiva permissionsbestämmelser. Kretsen skall enligt propositionen omfatta även andra intagna än dem med internationell anknytning och dem som begått narkotikabrott.

Förslagen föreslås träda i kraft den 1 januari 1979.

I 7 § KvaL regleras hur de intagna skall fördelas mellan öppna och slutna anstalter. Bestämmelsen innebär att intagen bör placeras i öppen anstalt om inte annan placering påkallas med hänsyn till rymningsfara eller andra säkerhetsskäl eller med hänsyn till att möjlighet bör beredas honom till sådant arbete eller sådan utbildning eller särskild behandling som inte lämpligen kan anordnas i öppen anstalt.

Skärpta regler gäller enligt 7 § tredje stycket för en speciell kategori intagna som dömts till långa straff. Det är fråga om dem som dömts till fängelse i lägst två år eller internering med en minsta tid av två år eller mer. En intagen med sådan strafftid skall placeras på sluten anstalt om det med hänsyn till att han saknar fast anknytning till Sverige eller av andra omständigheter kan befaras att han är särskilt benägen att rymma och fortsätta en brottslig verksamhet, som på grund av omfattning och inriktning är av särskilt allvarlig karaktär. Enligt förarbetena till KvaL utgörs det klientel som här avses av lagöverträdare som ägnat sig åt organiserad eller systematisk kriminell verksamhet av särskilt samhällsfarlig natur, inte sällan med internationell anknytning. Främst avses personer som ägnat sig åt grov narkotikabrottslighet (prop. 1974: 20, JuU: 2).

Enligt 32 § KvaL kan korttidspermission beviljas intagen för att hans anpassning i samhället skall underlättas, om det inte föreligger avsevärd fara för missbruk. Korttidspermission får också beviljas om särskild anledning förcligger till det. Permission ges i form av s. k. regelbunden permission eller s. k. särskild permission.

Enligt samma lagrum får intagen som är placerad i sluten anstalt enligt 7 § tredje stycket KvaL beviljas korttidspermission endast om synnerliga skäl föreligger till det.

De i propositionen föreslagna lagändringarna beträffande placering av intagen i sluten anstalt och beviljande av permission bygger på ett förslag som utarbetats av en arbetsgrupp inom justitiedepartementet med representanter från kriminalvårdsstyrelsen och rikspolisstyrelsen. Arbetsgruppens förslag upptogs i en promemoria (Ds Ju 1977: 13) Permissioner inom kriminalvården.

Bakgrunden till lagförslagen i propositionen om skärpning av permissionsreglerna är ett av arbetsgruppen framlagt undersökningsmaterial, som visar att en mindre grupp intagna, omkring 200—300 personer,

som tidigare är starkt kriminellt belastade, i mycket stor utsträckning begår nya brott under permissioner. Materialet antyder också att denna grupp synes erhålla permission i större omfattning än övriga intagna.

De föreslagna skärpningarna av permissionsbestämmelserna sker lagtekniskt genom ändringar i 7 och 32 §§ KvaL.

Beträffande den allmänna regeln i 32 § KvaL innebär förslaget att korttidspermission skall kunna beviljas om det inte föreligger påtaglig fara för fortsatt brottslig verksamhet eller avsevärd fara för annat missbruk. Genom ändringen avses att särskilt markera möjligheten att vägra permission vid risk för fortsatt brottslighet.

Ändringen i 7 § tredje stycket KvaL innebär att paragrafens tillämpningsområde vidgas på det sätt att vid bedömningen av den intagnes benägenhet att avvika och fortsätta brottslig verksamhet särskild hänsyn skall tas till arten av hans brottslighet. Syftet med den föreslagna ändringen är att göra tydligt att bestämmelsen omfattar inte bara personer som begått grova narkotikabrott eller brott med internationell anknytning utan också lagöverträdare som har ägnat sig åt annan brottslighet av särskilt allvarlig karaktär och därigenom visat likgiltighet för annans liv eller hälsa eller särskild hänsynslöshet.

Enligt utskottets mening har i propositionen lagts fram väl motiverade skäl för att skärpa permissionsbestämmelserna med sikte på intagna som är särskilt benägna att under permission göra sig skyldiga till fortsatt brottslig verksamhet. Skärpningen bör såsom regeringen föreslår komma till uttryck genom ändringar i 7 och 32 §§ KvaL. Utskottet avstyrker därför yrkandet i motionen 165 (yrkande 1) om avslag på förslaget till ändringar i dessa lagrum.

Beträffande lydelsen av 7 § tredje stycket KvaL yrkas i motionen 164 att ordet "särskilt" framför "allvarlig karaktär" skall utgå. Motionärerna åberopar till stöd för yrkandet remissyttrande av bankinspektionen. Bankinspektionen understryker behovet av ändringar i permissionsbestämmelserna när det gäller intagna som gjort sig skyldiga till väpnade rån mot bank- och postkontor samt rån mot värdetransporter och sprängningar av serviceboxar. Enligt bankinspektionens mening bör ordet "särskilt" utgå för att bestämmelsen skall bli tillämplig på hela den avsedda kategorin.

Utskottet vill först erinra om att uttrycket "särskilt allvarlig karaktär" återfinns i lagrummet redan i dess nuvarande lydelse. I likhet med departementschefen anser utskottet att lagrummet bör omfatta, förutom dem som dömts för grov narkotikabrottslighet eller brott med internationell anknytning, lagöverträdare som ägnat sig åt annan brottslighet av särskilt allvarlig karaktär om de därigenom visat likgiltighet för annans liv eller hälsa eller visat särskild hänsynslöshet. Exempel på avsedd brottslighet utgör som departementschefen anför väpnade bank- eller postrån och annan förmögenhetsbrottslighet vid vilken gärningsmannen

visat särskild hänsynslöshet genom att t. ex. använda sprängmedel. Enligt utskottets mening ger lagtexten i nu aktuellt hänseende på ett tillfredsställande sätt uttryck för vad som avses och möjliggör att sådan brottslighet som motionärerna syftar på omfattas av lagrummet. Utskottet avstyrker därför bifall till yrkandet i motionen 164 i denna del.

I motionen 164 yrkas också att 7 § tredje stycket KvaL skall ändras så att det kan tillämpas på alla som dömts för grovt narkotikabrott, dvs. även på intagna som ådömts ett frihetsstraff på mellan ett och två år. Motionärerna hänvisar i denna del till remissyttrande från Riksförbundet Narkotikafritt Samhälle.

Vid riksdagens behandling av förslaget till KvaL (prop. 1974: 20, JuU 2, rskr 99) yrkades i en motion att 7 § tredje stycket KvaL formellt skulle kunna omfatta även dem som dömts till frihetsstraff under två år. Yrkandet avslogs på förslag av justitieutskottet med hänvisning till angelägenheten av att restriktivitet iakttas vid bestämning av den krets som avses med lagrummet. Vidare åberopades vikten från rättssäkerhetssynpunkt av den riktpunkt som tvåårsgränsen utgör. De av utskottet sålunda anförda skälen mot en utvidgning av den grupp intagna som kan placeras i sluten anstalt enligt 7 § tredje stycket KvaL äger alltjämt giltighet. Vad särskilt gäller dem som dömts för narkotikabrott kommer den åtstramning som föreslås av de allmänna permissionsbestämmelserna i 32 § KvaL att medge ett ökat hänsynstagande till den fara för fortsatt brottslighet som oftast får anses föreligga hos denna typ av lagöverträdare. Utskottet vill härvidlag särskilt understryka departementschefens uttalande att, mot bakgrund av den ökade risk för brottslighet som ofta hänger samman med ett pågående, intensivt narkotikamissbruk, den aktuella situationen i detta hänseende noga bör beaktas vid prövningen av permissionsfrågor (prop. s. 20).

Utskottet avstyrker med hänvisning till det sagda bifall till det här behandlade yrkandet i motionen 164.

I motionen 164 (yrkande 1 delvis) och 166 (yrkande 1) yrkas att ordet "påtaglig" skall utgå ur den föreslagna lydelsen av 32 §. Enligt motiveringen i motionen 166 innebär uttrycket "påtaglig fara" en alltför stark begränsning av möjligheterna att vägra permission. Bestämmelsen skulle enligt motionärernas mening få större reell möjlighet att tillämpas om ordet "påtaglig" utgår. Faran skall dock, anför motionärerna, vara av viss grad; avgörande för om faromomentet är uppfyllt måste vara en bedömning av sannolikheten för fortsatt brottslighet i det enskilda fallet. Är denna sannolikhet liten bör enligt motionärernas mening permission beviljas även om viss fara för brottslighet finns. Motionärerna vill inte nå en vidare grupp än den som avses i propositionen.

I motionen 164 hänvisas till remissyttrande från Svea hovrätt. Enligt hovrättens mening innebär ordet "påtaglig" en alltför stark begränsning

av möjligheten att vägra permission i fall av fara för fortsatt brottslig verksamhet och är ägnat att försvåra tillämpningen av detta rekvisit.

Syftet med den i propositionen föreslagna ändringen i 32 § KvaL är att särskilt markera möjligheten att vägra permission när det föreligger risk för fortsatt brottslighet. Den förordade åtstramningen i fråga om att bevilja permission tar enligt departementschefen sikte främst på den begränsade grupp av kriminellt aktiva intagna som mera regelmässigt utnyttjar permission för ny brottslighet, och någon allmän skärpning av möjligheterna för intagna att få permission är inte avsedd.

Som framgår av vad utskottet ovan anfört delar utskottet uppfattningen att en begränsning av möjligheterna till permission är påkallad när det gäller främst den aktuella gruppen om 200—300 intagna som har det gemensamt att de är starkt kriminellt belastade och i mycket stor utsträckning begår nya brott under permission. Utskottet anser emellertid också — liksom departementschefen — att det är angeläget att den aktuella lagändringen inte leder till en allmän skärpning av möjligheterna till permission. För att förebygga en sådan utveckling måste enligt utskottets mening lagändringens inriktning på den ifrågavarande gruppen intagna markeras i lagtexten. Detta kan såsom föreslås i propositionen ske genom bestämningen "påtaglig". Att såsom motionärerna föreslår använda ordet fara utan någon bestämning skulle enligt utskottets mening leda till en alltför vidsträckt möjlighet att vägra permission. Mot denna bakgrund finner utskottet i likhet med departementschefen att syftet med lagstiftningen väl kommer till uttryck genom den formulering som föreslagits i propositionen. Utskottet avstyrker därför bifall till de här behandlade yrkandena i motionerna 164 och 166.

Av utskottets ställningstaganden ovan framgår att utskottet tillstyrker bifall till regeringens förslag till ändring av 7 och 32 §§ KvaL.

I motionen 165 (yrkande 3 delvis) yrkas att riksdagen skall uttala bl. a. att nu gällande lagstiftning om inskränkning i permissioner måste användas med stor restriktivitet. Utskottet vill med anledning av motionsyrkandet framhålla att regelbundna korttidspermissioner ingår som ett normalt led i anstaltsvården för alla intagna utom för intagna med mycket korta strafftider och för intagna med särskilt stark kriminell belastning som enligt vad ovan sagts avses i 7 § tredje stycket KvaL. Av arbetsgruppens promemoria framgår att tillämpningen av gällande regler är sådan att möjligheten att på grund av fara för missbruk vägra korttidspermission används så gott som uteslutande beträffande nyssnämnda klientel. Reglerna om permission för intagna i allmänhet kommer enligt vad som förutskickas i propositionen att ytterligare mjukas upp. Den skärpning som föreslås i propositionen tar som ovan nämnts sikte på främst ett begränsat, särskilt brottsaktivt klientel.

Mot den angivna bakgrunden finner utskottet ej skäl till något ytterli-

gare uttalande i anledning av motionen. Utskottet avstyrker således bifall till motionen i denna del.

Tillämpningen av permissionsbestämmelserna m. m.

Förutom frågorna om ändringar i KvaL beträffande permissionsreglerna upptas i propositionen också vissa frågor rörande tillämpningen av dessa regler. Vad departementschefen anför i denna del omfattas ej av någon hemställan till riksdagen. Rörande gällande ordning och departementschefens ställningstaganden må här anföras följande.

I föreskrifter som utfärdats av kriminalvårdsstyrelsen i cirkulär nr 1/1974, det s. k. vårdcirkuläret, finns närmare regler om tillämpningen av permissionsreglerna i KvaL. Regelbunden permission får inte beviljas om det inte på ett betryggande sätt är sörjt för den intagnes bostadsförhållanden under permissionen. Permissionstiden skall, när permission första gången beviljas, omfatta högst 48 timmar och därefter högst 72 timmar. Kvalifikationstiden för erhållande av permission är vid lokalanstalt och öppen riksanstalt fyra månader och vid sluten riksanstalt sex månader. För den som dömts till ungdomsfängelse gäller en kvalifikationstid på tre månader. Ny permission bör beviljas efter två månader från den senaste permissionens början. Enbart på grund av rymning eller permissionsmissbruk får intagen inte vägras ny permission under längre tid från återkomsten till anstalt än som motsvarar kvalifikationstiden för den första permissionen.

I kriminalvårdsstyrelsens rundskrivelse 75/1976 ges direktiv för beviljande och genomförande av bevakade och beledsagade permissioner.

I propositionen förordar departementschefen att närmare anvisningar meddelas beträffande permissioner. Bl. a. bör mer detaljerat anges under vilka förhållanden särskilda permissioner får beviljas samt ges råd om hur onödiga permissioner kan undvikas genom att ändamålet med permissionerna tillgodoses på annat sätt. Vidare bör praktiska anvisningar utfärdas för arbetet med förberedelse av permissioner och mer detaljerade anvisningar ges för bevakade och beledsagade permissioner. Beträffande den närmare innebörden av de förordade anvisningarna hänvisar departementschefen till de förslag som lämnats av den ovan nämnda arbetsgruppen.

I enlighet med vad som föreslagits av arbetsgruppen förordar departementschefen vidare ändringar beträffande kvalifikationstiderna för beviljande av permission; det stora flertalet intagna vid lokalanstalt och öppen riksanstalt bör enligt departementschefen kunna beviljas regelbunden permission efter tre månader. Vidare kan enligt departementschefens mening övervägas om inte vid lokalanstalt och öppen riksanstalt regelbundna permissioner borde kunna beviljas en gång i månaden.

Slutligen förordar departementschefen en föreskrift som innebär att ett bemyndigande av regionchefen till styresman för lokalanstalt att

fatta beslut om korttidspermission återgår, om den intagne gör sig skyldig till permissionsmissbruk som inte är ringa eller till rymning.

Vad departementschefen sålunda — utan att begära riksdagens godkännande eller yttrande — förordat angående närmare anvisningar om medgivande av permissioner m. m. föranleder inte något särskilt uttalande från utskottets sida.

Samarbetet mellan kriminalvården och polisen

I kriminalvårdsstyrelsens cirkulär nr 2/1974, det s. k. anvisningscirkuläret, finns i 35 § bestämmelser om skyldighet för styresman vid kriminalvårdsanstalt att underrätta polismyndighet om intagens permission. Genom styresmannens försorg skall underrättelse om permissionen lämnas till polismyndigheten på den ort, där den permitterade huvudsakligen skall vistas under permissionen. Underrättelse skall alltid lämnas vid frigivningspermission för den som vistas i anstalt för att avtjäna ungdomsfängelse eller internering och vid korttidspermission för den som vistas i anstalt för att avtjäna internering och är dömd för brott mot annans personliga säkerhet.

Frågan om rutiner för och omfattningen av en rapportering av permissioner till polismyndighet inom ramen för det s. k. RI-systemet är föremål för överläggningar mellan kriminalvårdsstyrelsen och rikspolisstyrelsen. När systemet är utbyggt avses den lokala polismyndigheten i vissa fall få direkt rapport om permissionen.

Arbetsgruppen fann efter vissa undersökningar att det är uppenbart att samarbetet mellan kriminalvården och polisen inte är helt tillfredsställande. Enligt arbetsgruppen borde samarbetet väsentligt utökas och fasta rutiner skapas. Frågan om samarbetet angående permissioner borde liksom samarbetet inom övriga områden enligt arbetsgruppen övervägas vid överläggningar mellan kriminalvårdsstyrelsen och rikspolisstyrelsen. Gruppen lämnar förslag på vissa åtgärder som snarast bör kunna vidtas. Sålunda bör enligt arbetsgruppen från kriminalvårdens sida tillses att anvisningscirkuläret iakttas. Den obligatoriska rapportskyldigheten bör utvidgas till att omfatta permissioner för intagna som ådömts frihetsberövande påföljd och som gjort sig skyldiga till grov narkotikabrottslighet eller grov våldsbrottslighet eller förmögenhetsbrottslighet av särskilt allvarligt slag såsom organiserad seriebrottslighet, bank- eller postrån eller bankboxsprängningar. Det är dock, menar arbetsgruppen, väsentligt att rapportskyldigheten inte blir för omfattande utan läggs på en nivå som är praktiskt hanterlig.

I motionen 1977/78:993 uttalar motionärerna att det enligt deras mening är utomordentligt allvarligt att arbetsgruppen kunnat konstatera betydande brister i tillämpningen av anvisningscirkuläret och att man på flera anstalter synes helt underlåta att fullgöra föreskriven rapportering. Enligt motionärernas mening är frågan så viktig från brottsbe-

kämpningssynpunkt att det finns anledning att överväga en utvidgning av underrättelseskyldigheten till att avse även den som dömts till fängelse på viss längre tid. Väsentligen samma synpunkter angående översyn av anvisningscirkuläret framförs i motionen 166.

I propositionen uttalar departementschefen att frågan om utseende av kontaktmän för rapportering om permissioner m. m. i enlighet med förslag av arbetsgruppen samt omfattningen av den rapportering som bör ske övervägs vid pågående överläggningar mellan kriminalvårdsstyrelsen och rikspolisstyrelsen. Enligt vad utskottet inhämtat diskuteras vid dessa överläggningar en utvidgning av underrättelseskyldigheten i enlighet med vad arbetsgruppen föreslagit. Med hänsyn härtill finns det enligt utskottets mening inte skäl till något uttalande från riksdagens sida med anledning av motionerna.

Lokalanstalter m. m.

I motionen 165 (yrkande 2) hemställs att riksdagen skall uttala sig för att lokalanstaltssystemet snararast byggs ut och att kriminalvården skall ges betydande resurser för att möjliggöra ett meningsfullt samarbete mellan anstaltsvård och frivård i syfte att åstadkomma meningsfulla rehabiliteringsprogram.

I motiveringen uttalar motionärerna att det med största sannolikhet finns ett mycket klart samband mellan rymningar och permissionsmissbruk å ena sidan och avsaknaden av meningsfull rehabilitering inom kriminalvården å andra sidan. Motionärerna pekar särskilt på att riksdagens beslut om utbyggnad av lokalanstaltssystemet inte på långt när verkställts samt att det finns anledning till avsevärd förstärkning av personalen inom frivården och vid lokalanstalterna.

Det fortsatta anstaltsbyggandet efter 1973 års kriminalvårdsreform avsågs bli inriktat på uppförandet av mindre lokalanstalter samt om- och tillbyggnad av befintliga mindre anstalter. Utbyggnaden av anstaltsbeståndet föreslogs av regeringen ske under en 15-årsperiod (prop. 1973: 1 s. 161). Från riksdagens sida uttalades att stora ansträngningar borde sättas in för att om möjligt nedbringa tiden. Vissa möjligheter härtill torde enligt vad som uttalades av justitieutskottet kunna öppnas om befintliga anstalter i större utsträckning än vad som syntes ha förutsatts blev utnyttjade som lokalanstalter (JuU 1973:15 s. 12).

Under de fem år som gått sedan kriminalvårdsreformen beslutades har fattats beslut om fyra anstalter, varav två är under byggnad. Anledningen till den långsamma utbyggnadstakten är närmast de mycket stora svårigheter som yppats särskilt i Stockholmsregionen att få tillgång till lämpliga markområden. Utskottet har senast i samband med behandlingen av kriminalvårdens budget för innevarande budgetår (JuU 1977/78:31 s. 4) påtalat bristen på lokalanstalter. Utskottet påpekade därvid att avsaknaden av lokalanstaltsplatser gör att de klienter som

skulle placeras på lokalanstalt i stor utsträckning måste tas om hand på slutna riksanstalter. Detta försvårar enligt vad utskottet också uttalade en adekvat frigivningsplanering och leder till en oönskad klientelblandning på riksanstalterna. En snabb utbyggnad av lokalanstaltsbeståndet, framför allt i Storstockholmsregionen, utgjorde enligt utskottets mening en nödvändig förutsättning för att principerna bakom kriminalvårdsreformen skulle kunna förverkligas. Liknande uttalanden görs i kriminalvårdsverkets anslagsframställning för budgetåret 1979/80 (s. 22).

Av det anförda framgår att behovet av en utbyggnad av lokalanstaltsbeståndet är väl känt för statsmakterna och ansvariga myndigheter. Frågan om möjligheterna att tillgodose detta behov får tas upp i sedvanlig ordning i samband med prövningen av frågorna om anslag till kriminalvården, och något uttalande om utbyggnadstakten bör ej göras i förevarande ärende. Detsamma gäller den i motionen berörda frågan om utökning av antalet anställda inom kriminalvården. Motionsyrkandet i berörda delar bör därför lämnas utan bifall.

Information

I motionen 165 yrkas att riksdagen skall uttala att FFCO, dvs. Förenade fångars centralorganisation, bör ges möjligheter att fortlöpande informera sig om tillämpningen vid respektive anstalter av KvaL och de tillämpningsföreskrifter som utfärdats på grundval av denna.

Enligt 2 § vårdcirkuläret skall de intagna vid varje anstalt ha tillgång till ett antal i en bilaga till cirkuläret särskilt angivna lagar och författningar berörande verksamheten. Vidare skall de intagna ha tillgång till gällande anvisningar och föreskrifter såsom cirkulär, rundskrivelser och ordningsregler. Slutligen har de intagna enligt 36 § KvaL rätt att i lämplig ordning överlägga med anstaltsledningen i frågor som är av gemensamt intresse för de intagna. Genom de angivna bestämmelserna får det informationsbehov som avses i motionsyrkandet anses tillgodosett. Utskottet avstyrker bifall till motionen i nu berörd del.

Kroppsvisitation m. m.

I propositionen föreslås införande av fyra nya paragrafer i KvaL, 52 a — 52 d §§, som reglerar förutsättningarna för kroppsvisitation och kroppsbesiktning samt tagande av urinprov på intagen. Motsvarande regler beträffande kroppsvisitation och kroppsbesiktning av häktade föreslås intagna i 2 § lagen (1976: 371) om behandling av häktade och anhållna m. fl.

Förslagen föranleds av föreskrifterna i regeringsformen (RF) i den lydelse som trädde i kraft den 1 januari 1977. Enligt 2 kap. 6 § RF är sålunda varje medborgare gentemot det allmänna skyddad mot bl. a. påtvingat kroppsligt ingrepp, kroppsvisitation och husrannsakan. Bestämmelsen gäller i princip också i förhållande till intagna i kriminalvårds-

anstalt, häktade och anhållna m. fl. utan hinder av att de har berövats friheten.

De i propositionen föreslagna bestämmelserna innebär i huvudsak följande.

Kroppsvisitation skall i princip alltid ske vid ankomsten till anstalten. Efter ankomsten får intagen kroppsvisiteras för eftersökande av icke tillåtna föremål endast under vissa särskilt angivna förutsättningar såsom när det finns anledning till misstanke att han bär sådant föremål på sig, när det sker i anslutning till större undersökning av utrymmen inom anstalten, när den intagne skall ta emot eller har haft obevakat besök eller när han efter vistelse utanför anstalten kommer tillbaka till den. Även i andra fall får företas sådan ytlig kroppsvisitation som bedöms nödvändig av säkerhetsskäl och som endast avser kontroll av eventuellt innehav av vapen eller annat farligt föremål.

Kroppsbesiktning, som innebär en mer ingripande åtgärd, får äga rum när anledning förekommer att föremål som den intagne inte får inneha skall påträffas hos honom. Den som är intagen på sluten anstalt får kroppsbesiktigas även i andra fall om det är oundgängligen påkallat av hänsyn till ordningen och säkerheten i anstalten.

Kroppsvisitation och kroppsbesiktning får inte göras mer ingående än vad ändamålet med åtgärden kräver. All den hänsyn som omständigheterna medger skall iakttas. Om möjligt skall vittne närvara.

I motionen 165 (yrkande 3 delvis) yrkas att riksdagen skall uttala att bestämmelserna om kroppsvisitation och kroppsbesiktning måste användas med stor restriktivitet.

Utskottet tillstyrker regeringens förslag att införa regler om kroppsvisitation och kroppsbesiktning i KvaL och i häkteslagen och har ingen erinran mot den föreslagna lydelsen av bestämmelserna härom. Genom lagstiftningen erhålls en fullständig lagreglering av förutsättningarna för att få använda de båda åtgärderna. I lagtexten anges att åtgärderna inte får göras mer ingående än vad som är nödvändigt med hänsyn till ändamålet samt att all den hänsyn som omständigheterna medger skall iakttas. Härigenom får det enligt utskottets mening anses sörjt för att åtgärderna skall komma att användas med största möjliga restriktivitet. Något särskilt uttalande härom från riksdagens sida i enlighet med önskemålen i motionen är därför ej erforderligt. Utskottet avstyrker bifall till motionen 165 i nu berörd del.

I propositionen föreslås slutligen bestämmelser om att intagen i kriminalvårdsanstalt som kan misstänkas vara påverkad av narkotika skall kunna föreläggas att lämna urinprov. Med förslaget avses att göra det möjligt att genomföra differentiering av intagna efter narkotikaberoende. Utskottet har inte någon erinran mot de sålunda föreslagna bestämmelserna.

Utskottets hemställan

Utskottet hemställer

1. att riksdagen beträffande *avslag på propositionen 1978/79: 62* avslår motionen 1978/79: 165 i denna del (yrkande 1),
2. att riksdagen beträffande *uttrycket "särskilt allvarlig karaktär" i 7 § tredje stycket lagen (1974: 203) om kriminalvård i anstalt* avslår motionen 1978/79: 164 i denna del (yrkande 1 delvis),
3. att riksdagen beträffande *tvåårsgränsen i det under moment 2 nämnda lagrummet* avslår motionen 1978/79: 164 i denna del (yrkande 2),
4. att riksdagen antar 7 § i det genom propositionen framlagda förslaget till lag om ändring i lagen (1974: 203) om kriminalvård i anstalt,
5. att riksdagen med avslag på motionen 1978/79: 164 i denna del (yrkande 1 delvis) och motionen 1978/79: 166 i denna del (yrkande 1) antar 32 § i det under moment 4 nämnda lagförslaget,
6. att riksdagen beträffande *tillämpningen av permissionsreglerna* avslår motionen 1978/79: 165 i denna del (yrkande 3 delvis),
7. att riksdagen antar de genom propositionen framlagda lagförslagen i den mån de icke omfattas av utskottets hemställan ovan,
8. att riksdagen beträffande *samarbetet mellan kriminalvården och polisen* avslår motionen 1977/78: 993 samt motionen 1978/79: 166 i denna del (yrkande 2),
9. att riksdagen beträffande *utbyggnaden av lokalanstalter m. m.* avslår motionen 1978/79: 165 i denna del (yrkande 2),
10. att riksdagen beträffande *information till de intagna* avslår motionen 1978/79: 165 i denna del (yrkande 4),
11. att riksdagen beträffande *kroppsvisitation m. m.* avslår motionen 1978/79: 165 i denna del (yrkande 3 delvis).

Stockholm den 5 december 1978

På justitieutskottets vägnar
BERTIL LIDGARD

Närvarande: Bertil Lidgard (m), Lisa Mattson (s), Åke Polstam (c), Bertil Johansson (c), Arne Nygren (s), Hans Petersson i Röstånga (fp), Lilly Bergander (s), Gunde Raneskog (c), Kerstin Andersson i Kumla (s), Håkan Winberg (m), Hans Pettersson i Helsingborg (s), Svea Wiklund (c), Gunilla André (c), Helge Klöver (s) och Karl-Gustaf Mathsson (s).

Reservationer

1. vid *moment 3* i utskottets hemställan

av Bertil Lidgard (m), Åke Polstam (c), Bertil Johansson (c), Gunde Raneskog (c), Håkan Winberg (m), Svea Wiklund (c) och Gunilla André (c), som beträffande *tvåårsgränsen i 7 § tredje stycket KvaL* anser

dels att den del av utskottets yttrande på s. 11 som börjar med "Vid riksdagens" och slutar med "motionen 164" bort ha följande lydelse:

Avgränsningen av den kategori lagöverträdare som enligt 7 § tredje stycket KvaL skall placeras i sluten anstalt har skett med ledning av de riktlinjer som drogs upp i en år 1972 framlagd och av riksdagen godkänd proposition med förslag till åtgärder mot narkotikamissbruk. Bestämmelsen avser som ovan nämnts främst personer som ägnat sig åt grov narkotikabrottslighet.

Utvecklingen efter införandet av KvaL år 1974 har enligt utskottets mening ytterligare bekräftat behovet av särskilda regler i KvaL beträffande den kategori av intagna som gjort sig skyldig till grov narkotikabrottslighet, främst när det gäller förutsättningarna för erhållande av permission. Bestämmelserna i 7 § tredje stycket KvaL avser enligt sin nuvarande lydelse enbart dem som dömts till fängelse i lägst två år eller till internering med en minsta tid av två år eller mer. Den kan därför inte tillämpas på dem som dömts för grovt narkotikabrott eller grov varusmuggling gällande narkotika, om straffet bestämts till kortare tid än två år.

Enligt utskottets mening bör det i fråga om samtliga lagöverträdare som dömts för grov narkotikabrottslighet regelmässigt vara möjligt att placera dem i sluten anstalt och vägra korttidspermission, om det inte föreligger synnerliga skäl till permission. Lagtexten bör därför utformas så att detta blir formellt möjligt. Utskottet beaktar i detta sammanhang särskilt att strafftider under två år kan komma i fråga även för mycket allvarlig brottslighet, nämligen i de fall där beslut om förvisning har beaktats vid straffmätningen. Beslut om förvisning förekommer i betydande utsträckning i samband med straff för grov narkotikabrottslighet.

Även beträffande andra lagöverträdare som dömts till frihetsstraff under två år bör det enligt utskottets mening undantagsvis vara möjligt att tillämpa bestämmelserna i 7 § tredje stycket KvaL.

Regeringen bör med hänsyn till det anförda snarast lägga fram förslag till ändring i 7 § KvaL i enlighet med de här framförda önskemålen. Vad utskottet sålunda anfört bör ges regeringen till känna som riksdagens mening.

dels att utskottets hemställan under moment 3 bort ha följande lydelse:

3. att riksdagen *beträffande tvåårsgränsen i det under moment 2 nämnda lagrummet* med anledning av motionen 1978/79: 164 i denna del (yrkande 2) ger regeringen till känna som riksdagens mening vad utskottet anfört angående ändring av 7 § lagen (1974: 203) om kriminalvård i anstalt,

2. vid *moment 5* i utskottets hemställan

av Bertil Lidgard (m), Åke Polstam (c), Bertil Johansson (c), Gunde Raneskog (c), Håkan Winberg (m), Svea Wiklund (c) och Gunilla André (c), som beträffande *32 § KvaL* anser

dels att den del av utskottets yttrande på s. 12 som börjar med "Som framgår" och slutar med "32 §§ KvaL" bort ha följande lydelse:

Utskottet delar uppfattningen att lagändringen bör ha denna inriktning.

Lagtekniskt föreslås i propositionen den lösningen att såsom en omständighet som kan föranleda att permission ej beviljas i lagtexten införs uttrycket "påtaglig fara för fortsatt brottslig verksamhet". Enligt utskottets mening, som vinner stöd av vad som uttalats under remissbehandlingen av arbetsgruppens förslag, kommer bestämningen "påtaglig" att leda till en alltför stark begränsning av möjligheterna att vägra permission i de fall av fara för fortsatt brottslighet som det här är fråga om. Bestämningen bör enligt utskottets mening därför utgå ur lagtexten. Någon risk för att lagändringen därigenom skulle medföra en allmän skärpning av möjligheterna till permission för andra intagna än de här avsedda föreligger enligt utskottets mening inte; det ligger i sakens natur att faran måste vara av någon kvalitet för att den skall föranleda att permission vägras. Under hänvisning till det anförda förordar utskottet i enlighet med önskemålen i motionerna 164 och 166 att ordet "påtaglig" utgår ur den föreslagna lagtexten.

Av utskottets ställningstaganden ovan framgår att utskottet tillstyrker bifall till regeringens förslag om ändring av 7 § KvaL samt till förslaget om ändring av 32 § KvaL med den ändring därav, som framgår av utskottets hemställan nedan.

dels att utskottets hemställan under moment 5 bort ha följande lydelse:

5. att riksdagen med bifall till motionen 1978/79: 164 i denna del (yrkande 1 delvis) och motionen 1978/79: 166 i denna del (yrkande 1) antar 32 § i det under moment 4 nämnda lagförslaget med den ändringen att paragrafen erhåller följande som *Utskottets förslag* betecknade lydelse.

Regeringens förslag	*Utskottets förslag*
32 §	
För att underlätta anpassningen i samhället kan intagen beviljas tillstånd att lämna anstalten för viss kort tid (korttidspermission), om ej *påtaglig* fara för fortsatt brottslig verksamhet eller avsevärd fara för annat missbruk föreligger. Korttidspermission får också ges, om annan särskild anledning föreligger därtill.	För att underlätta anpassningen i samhället kan intagen beviljas tillstånd att lämna anstalten för viss kort tid (korttidspermission), om ej fara för fortsatt brottslig verksamhet eller avsevärd fara för annat missbruk föreligger. Korttidspermission får också ges, om annan särskild anledning föreligger därtill.

Intagen som avses i 7 § tredje stycket och på skäl som där anges är placerad i sluten anstalt får beviljas korttidspermission endast om synnerliga skäl föreligger därtill.

För korttidspermission får ställas de villkor som kan anses erforderliga beträffande vistelseort, anmälningsskyldighet eller annat. Är noggrann tillsyn behövlig, kan föreskrivas att den intagne under permissionen skall vara ställd under bevakning.

Särskilt yttrande

vid *moment 8* i utskottets hemställan av Bertil Lidgard (m) och Håkan Winberg (m), som beträffande *samarbetet mellan kriminalvården och polisen* anför:

Det är från brottsbekämpningssynpunkt utomordentligt viktigt att det finns en väl fungerande rutin för underrättelse från kriminalvården till polisen om permissioner. Det finns all anledning att stryka under vad som framhålls i motionerna 1977/78: 993 och 1978/79: 166 om angelägenheten av att gällande bestämmelser följs. Underrättelseskyldigheten bör också i enlighet med yrkanden i dessa motioner utvidgas till vissa kategorier intagna utöver dem som f. n. avses med anvisningscirkuläret. Den i utskottets betänkande omnämnda arbetsgruppen inom justitiedepartementet har framlagt förslag i samma riktning. Då, enligt vad som upplysts, överläggningar nu pågår mellan kriminalvårdsstyrelsen och rikspolisstyrelsen om utvidgning av underrättelseskyldigheten i linje med motionsyrkandena och då de i motionerna i denna del upptagna spörsmålen sålunda kan förväntas att bli lösta, har vi avstått från att i utskottet yrka bifall till motionerna.

NORSTEDTS TRYCKERI STOCKHOLM 1978 780047